

רחל מדחלת על כל העולם

אבל חוץ מזה, המצב פושר מאוד, לי דעת אלישבע. ממש בצורת, בימים אלה, קובעת השחקנית הבלונדית, המופיעה עתה בחורים קזאנובה. כל-כך יבש בי ארץ — שום דבר לא מסתובב. אין חיים.

הגבר, שליווה את אלישבע מיכאלי לבכורת הגברת עם הקמליות, היה תמיר, חתיך, צעיר — ואלמוני. הגבירות הכבדות שהגיעו לבכורה סקרו אותו בעיניים בוחנות עד רעבות, ונאלצו להפיג את

תתפרק לכל אבר. מאמצים ראויים לשמש עשתה לאה אל קיים, פסיכולוגית במקצועה, שהביאה איתה ספר מקצועי — הילד המחפש את זהותו, של דיבס. גדתון פדני, החבר של ציונה, עשה עליה רושם שהוא אכן מחפש זהות, או משהו דומה, היא העניקה לו, במשך כמה שעות, הסברים מקצועיים, משולבים בוויזוים אישיים.

החבורה העליזה, שהמריאה בשבת שיפני יום כיפור במטוס הפרטי, מלוד לרודוס, כללה כמה זוגות, וכמה נפשות לא זוגיות.

אחת מהנפשות הלא-זוגיות היה אודי רייף, בנו של שר-הביטחון, שהשאיר את האשה סליה עם התרנגולות, במשק ה' משפחתי בנהלל, ויצא לצום בגלות.

ואחת הנפשות ה'זוגיות' היתה עממה נחמדה, שהגיעה עם ידידה, הטייס חיים רותם, והוצגה בפני אודי בשם נורית.

רק בשלב מאוחר יותר של הצום, התיגלה לאודי גם שם משפחתה של נורית: רבינוביץ. כן, היא היתה, אם אתם רוצים דווקא לצחוק, לא אחת מאשר בתה של רחל כורם-רבינוביץ, ידידתו של משה רייף.

נורית, דיילת בארקיע, ניסתה בחייה

מלבד השכן - בצורת

אה, אני לא בטוחה. אני חושבת שזה רק מצבירות חולף. אלישבע, שמאז התיאלמנה לא נישאה שנית, נותרה עכשיו לבדה, אחרי שבנה, חתיך עולמי בן 24, לקח לו דירה משלו.

קינאתן בהערה הישנה והמשעממת כבר: "זה חבר של הבן שלה, לא?" לא, זה לא היה חבר של הבן שלה, וגם הקינאה לא היתה במקומה: "זהו חיים סלע, שכן שלי", גילתה אלישבע את הסוד. "דייל באל-על, לכל המעוניינות."

כל זה לא מצאתן בעיני ציונה, והסמפרטורה שלה זינקה מעל ומעבר לנקודת-הרתיחה. אבל כמובן, היא לא הסתכלה על זה מהבחינה הפסיכולוגית. שלא להזכיר כבר, שעד היום היא הייתה רגילה לעשות דברים כאלה לאחרים. אבל החלק הפיקאנטטי ביותר של הטיול התרחש דווקא בדרך חזרה. המטוס קרב ללוד, כאשר ממגדל הפיקוח התקבלה הודעה

צום קל ברודוס

דעה שבגלל הקילקול בריינג אין חשמל, אין אורות במסלול, ואין נחיתה. הטייס התחיל לעשות רונדלים באוויר, כאשר לפתע קיבל מהפיקוח הודעה לא רשמית, שאישיות נכבדה, הקשורה ל'אישיות נכבדה עוד יותר, באה לנמל עם מכוניתה לקבל את פני המטוס.

לה להצניע את מוצאה המשפחתי. אולם כאשר הסוד התגלה, גילתה שזה לא כלי כן נורא, ושום אי-נעימות או מבוכה לא העיבו את כחול שמי רודוס. בימינו, אחרי הכל, לא מתרגשים כבר הבנים ממעשי השובבות של אבותיהם.

נוסעים אחרים, באותו מטוס, היו ה'דוגמית ציונה טוכטרמן, שהגיעה בי לוויתת ידידה מזה שנתיים, גרעון פדני — בן למשפחת סוחרי הזהב הנודעת. ו'דיילת ארקיע לאה ארון, שבאה עם ידידה הטייס אפרים כריארן. ואודי רייף, טייס בואינג בחברת אל-על, ולאה אלקיים — גרושתו של אחיו של רני אלקיים, שוער הפועל תל-אביב. הטייפוס המרובע היחיד במטוס היה העיתונאי יגאל לביב, שהביא איתו את אשתו לאה.

אבל הרבה, מספרים לי, לא היה מה לעשות שם. האי היה מוצף פצצות שור'דיות, ולישראליות היה פול-טייס ג'וב לשמור על המיסגרת המשפחתית שלא

מיכאלי וסלע

מניה עם אשתו השנייה, כריסטינה, שלח ברכות, ובעלת השימחה עצמה, איריס דוידסקו היפה, עשתה חשבון נפש קל, מלא מסקנות כבדות:

לא האמין, אבל רק השבוע מלאו לה 17. וכבר הספיקה כליכך הרבה. לדגמן,

הבוגרת

"מפחיד", מסכמת הבוגרת, "עד כמה כולם נבובים. אחד מתוך 300, אולי מתיגלה כאנושי, עם קצת רגש, מוכן לתת קצת מעצמו. כולם רק מנסים להיראות יותר ממה שהם."

לככב, לזהור, להתפרסם. איך שהזמן רץ.

ליום הולדתה, העניק לה ידידה, אורי גלר, טבעת עם כוכב מורכב מ'16 יהלומים (בטה נשאר אצלו מיום הולדת שעבר). אבא, הנמצא כרגע בגר-

השנייה היתה מפי נורית, שחשבה כי אמה, רחל, באה לקבל את פניה, וראתה כבר את הסיצנה מהצד שלה של המשפחה. ושאר החברה חשבו לעצמם, מה יהיה אם שתיהן ממתנות. אתם יכולים לתאר לכם את המתח, כשהמטוס נחת ודלתו נפתחה.

הזוכה היה אודי. היתה זו אמו, שבאה לקבל את פניו, בשלוש לפנות בוקר.

פיתרון נוסף שלה — היא כותבת רומן על סוג אחר של גבר: "הוא טיפוס שונה מכל הגברים שאני מכירה. הוא בורח מנשים, במקום לרדוף אחריהן."

העסקים תמיד מעורבים בפלור'. לא עבר כמובן זמן רב, והוא שיכנע את ידידתו, ששמה בחיים קטי לרבר, לקפוץ לישראל להופיע בהפקה המקורית של משפחה שכזאת, לצידם של באפי וג'ודי הישראלים. וככה היא הופיעה.

מאתר שזה לא רומן בלשי, אני יכיר לה לגלות לכם את הסוד: לא, הוא לא מה שאתם חושבים, נבאים. הוא פשוט חולה-לב, והרופא אסר עליו סערות והתרגשויות.

בינתיים רק סריטות

יכולה לבדוק בעצמך. הנה, שום דבר, לכל האורך. רק הסריטה הזאת על היד. מה חתול, ושתי הסריטות כאן על הרגל. זה מבחורה שניסתה לעצור אותי, שלא אלך. זה הכל."

השמועה היתה — משהו שפתיים יישקו: צביקה פיק, גילה לי המקור יודע הדבר, מכוסה כולו חבורות כחולות אדורמות סגולות, ובקושי מסוגל לעמוד על הרגליים. בעל תפס אותו במיטה עם אש-תו, והפליא את מכותיו. זרק אותו מכל המדרגות, והזמר המופתע והנאנק הצליח בקושי לחטוף את מכנסיו. בדרך למטה. אחרית, לא היו לו אפילו המפתחות להיכנס למכוניתו.

הבחור צדק, מה יש לדבר. אף אחת מהסריטות לא נראתה כמו של בעל זועם. לחילופין, אם זה מה שהבעל הוועם היה מסוגל לעשות — אז מגיע לו מה שעשו לאשתו. לפי דעתי. "לא שאני שומר נפשי מנשואות", הרי גיע אותי צביקה לסיים. "אני פשוט, 1999 1999, לא נתפסתי עד היום." בינתיים.

סיסי

בכלל. לפחות לסיסי: "דני הוא ידיד מצויין שלי", הסבירה השבוע סיסי. אני, לפחות, הבנתי שהישראלי הזרזו הוא כעת הרומן של חייה, אחרי הרומן הקודם שלה, עם בנו של מפיס הסידרה, שהופיע גם בסידרה כידידה. נו, אצל דני, אם אתם מכירים אותו,

החבר הישראלי של סיסי

לכל ילד בארץ, מגיל שש עד שישים ושש, היא מוכרת כסיסי, האחות ה'מתבגרת במשפחה שכזאת. במציאות, כשהיא הגיעה ביום חמישי שעבר, בי אחת ושלושים אחרי חצות, ללוד, היא התגלתה כעלמת-יחן בת עשרים ומשהו, הרבה יותר מבוגרת מאשר בסידרה, לא חתיכה מי יודע מה, אבל בהחלט סבירה.

האמרוני חיים סבן לקח אותה לידידו מרגע ראשון, ונתן לה את האירוח המלכותי המגיע לכוכבת כזו. היה זה בעקבות מיברק שקיבל, כהאיל-יטנא: "חיים, עשה לי טובה. טפל בה עד שאני מגיע." על החתום, דני בן-אב. בישראל, דני בן-אב מוכר כאמרוני לפעמים, איש-עסקים לפעמים, איש קשר, לכל דבר טוב, תמיד, ובכלל אחד שבעינינו. בלוסי-אנלס, מסתבר, הוא משהו אחר